

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 4.

Ljubljana, 1. aprila 1912.

XX. tečaj.

Zvečer.

6. Veliki četrtek.

Oj srečen, nadvse srečen
zares večer je tisti,
ko prvikrat posvetil
Gospod je dar prečisti.

Pri zadnji je večerji
On mislil tudi name,
kako ovčico srečno
sprejme na svoje rame.

Brez njega, to je vedel,
ne bo mi moč živeti,
in glej, zato postavil
je Zakrament presveti.

Ko hostijo najprvo
v ljubezni je posvetil,
že mislil je na uro,
ko mene bo posetil.

Kako srce hvaležno
to Njemu bo vrnilo?
Vračilo moje bodi:
pogostno obhajilo!

M. Elizabeta.

Srečni ljudje.

9. »Dober dan!«

Mestu Kolinu je živel jako pobožen in goreč duhovnik, T a v l a r po imenu. O njem se pripoveduje ta-le jako poučen dogodek.

Nekega dne zagleda pred cerkvijo na stopnicah zelo ubornega berača, ki je bil zavit v raztrgano beraško haljo, pa zelo bolehen in betežen.

Mašnik mu ponudi miloščino in ga prijazno pozdravi: »Dober dan!«

Berač pa odgovori: »Zahvalim za pozdrav; toda vedite, da jaz ne poznam slabega dne; ne morem se spomniti, da bi bil zame kdaj slab dan.«

»No, če je tako,« odvrne duhovnik, »ti pa sicer želim najboljšo srečo.«

»Zahvalim,« odgovori zopet ubožec, »pa vedite tudi to, da še nisem bil nobenkrat nesrečen v svojem življenju.«

Tavlar se čudi takim odgovorom in prosi berača, da naj mu reši to uganko in natančneje pojasni svoje skrivnostno govorjenje.

Zdaj mu začne berač razkladati: »Rekel sem, da še nisem doživel nobenega slabega dne, kajti naši dnevi so le tedaj slabi, ako jih nismo obrnili v slavo božjo, dobri pa vselej, če smo služili Bogu. In to nam je z njegovo milostjo vedno mogoče, naj pride nad nas karkoli. Jaz sem, kakor vidite, ubog in bolan berač, ki nima nič svojega, nima domovine ter sam po svetu tava in povsod izkusi veliko hudega. Če trpim lakoto, hvalim Boga in sem zadovoljen, da morem zadostovati za grehe. Če sem brez strehe, če me mraz pretresa, ker me slabe cunje ne morejo ogrevati, hvalim za to Boga ter se spominjam zapuščenega Jezusa na križu. Obkratkem, kar se mi zgodi prijetnega ali neprijetnega, vse mi daje priliko hvaliti Boga, saj je moja volja vedno zedinjena z božjo voljo. Tako je zame vsak dan res dober dan. In lahko tudi trdim, da še nikoli nisem bil nesrečen. Saj vsi ljudje

pravijo, da so srečni takrat, kadar jim gre vse po volji, tako da si ne morejo želeti boljšega. Jaz pa imam zmeraj to srečo.«

Čudeč se taki modrosti preprostega reveža, popraša Tavlar, kako mu je bilo mogoče dospeti do take sreče.

»Od svoje mladosti,« odgovori ubožec, »dobro vem, da je Bog pravičen, moder in dober; pa sem vedno mislil: nič se ne zgodi brez njegovega dopuščenja, on bolje vé kot jaz, kaj je meni v prid; pa sem se privadil, da n o č e m d r u g e g a n i č k o t t o, k a r o n h o č e ! Naj bode pa to, kar se zgodi, naši naravi prijetno ali neprijetno, naj se zdi ljudem slavno ali sramotno, naj bo sladko ali grenko, zdravju ugodno ali neugodno, jaz sprejemem in sem prepričan, da v tem trenutku je ravno to najboljše zame, ter sem tako zadovoljen, da bi me ne mogla bolj zadovoljiti nobena druga reč. Po tej poti sem dospel do popolne sreče in za vse brez izjeme hvalim Boga.«

Tavlar je hvaležno sprejel ta nauk in se ravnal po njem. Storimo tudi mi tako, prepričani, da prava sreča je v srcu in nikjer drugje.

10. Diogen.

Modrijan Sokrat je učil, da je č e d n o s t n o življenje največja sreča za človeka. Drugi poganski modrijani so ta nauk nekoliko izpremenili in po svoje zasukali. Atenec Antisten n. pr. je učil, da je tisti človek najsrečnejši, ki n a j m a n j p o t r e b u j e. Vsakdo naj si torej prizadeva, da b o z m a l i m z a d o v o l j e n.

Najzvestejši učenec te šole je bil Diogen. Ta modrijan je hodil vedno bos in ni imel druge obleke kot plašč iz prav debelega sukna. V roki je imel palico, ki si jo je bil odlomil na divji oljiki; pa lesen kozarec in vrečo je nosil s seboj. Ko je nekega dne videl dečka, ki je s prgiščem zajemal vodo, je proč vrgel kozarec, rekoč: »Malo dete me je poučilo, da imam še nekaj nepotrebnega.« Živel je ob miloščini, ki jo je nabiral v svojo vrečo.

Diogen je navadno bival pred grškim mestom Korintom v nekem sodu, katerega je lahko prevalil, kamor je hotel. Ko je slavni macedonski kralj Aleksander Veliki prišel v Korint, bi bil rad poznal tega čudnega modrijana ter ga je obiskal z vsem svojim spremstvom. Diogen se je ravno pred svojim sodom grel na solncu. Aleksander se je dolgo pogovarjal z njim; slednjič pa mu reče, da mu rad izpolni vse, kar koli si želi. Diogen pa odgovori mogočnemu kralju: »Jako mi boš ustregel, ako se mi s temi-le svojimi ljudmi nekoliko ogneš izpred solnca, da ne bom več v senci.« Vsa pričujoča gospoda je nevoljna, mogočni kralj pa mirno odgovori: »Prav pravi; da nisem Aleksander, bi bil najrajši Diogen.«

11. Od trpinov se uči zadovoljnosti!

Neki moder mož pripoveduje sam o sebi to-le: »Nobenkrat nisem bil posebno žalosten, naj me je zadelo kaj še tako neprijetnega, razun enkrat samkrat, ko sem moral bos hoditi, ker nisem imel denarja, da bi si mogel napraviti črevlje. Žalosten sem korakal po trgu, kar zagledam pred cerkvijo siromaka, ki ni imel nobene noge. Ko zagledam tega siromaka, me takoj mine vsa žalost in zopet sem jako zadovoljen s svojimi bosimi nogami in srčno zahvaljujem Boga, da morem vsaj hoditi, četudi bos. Oni nesrečnež bi pač rad hodil bos, ko bi imel le noge!«

Spomladi.

I.

Mlak je hitel čez širno raván, mimo golih, le malo porastlih travnikov in njiv, mimo holmov in gričev za travniki in njivami, mimo mest in vasi in samotnih sel — hitel je domovini v naročje.

Janez Mrak je stal ob oknu; zakaj cel kupé je bil nabito poln. Zrl je skozi okno na mimo bežeče pokra-

jine, gozdove in livade in polja — sladák smehlaj mu je zaigral okrog usten . . .

»O domovina!«

Zrl je skozi okno in pozdravljal je v svojem srcu vse prelepe pokrajine, ki so letele mimo njegovih oči; pozdravljal je domovino.

Nanaglomoma je pa zaprl okno in ga je zagrnil s sivim zaigrinjalom.

Na klopi je ležala, preko vratu odeta, sanje v očeh, in na licih pritajen, bolesten smehlaj — njegova hčerka, trinajstletna Pavlinca, ozke, prozorne roké na prsih sklenjene.

Mrak se je okrenil.

»Pavlinca! Kmalu bomo v domovini . . . kmalu bomo doma . . .«

Prijel je njeno ozko roko in pobožal jo je po belih licih.

»Čuješ, Pavlinca? . . . Bolna si, ampak ozdravela boš . . . Res boš ozdravela, samo, da boš enkrat doma . . .«

Govoril je tiho, šepetaje, kakor iz groba. Hudó mu je bilo pri pogledu na malo, bolno hčerko.

Pavlinca se je zgenila in je pogledala očeta z velikimi, vodenimi, praznimi očmi: pogled bolnika, na smrt in na življenje mislečega je bil to.

»Papa! . . . Kako to boli . . . reže in peče . . . V srce peče, papa . . . V prsih me tišči in davi, da ne morem prav nič . . .«

Sklenil se je oče globoko k hčerki in jo je poljubil na mrzlo čelo.

»Pavlinca! Pavlinčica! . . . Nikar se ne boj! . . . Ne boš umrla, čisto gotovo ne boš umrla, ampak ozdravela boš takoj, ko bomo doma . . . Tudi pomlad se že bliža, Pavlinca, pomlad. In ti imaš pomlad tako rada . . . Le nikar se ne boj — pomlad ti bo pomagala . . .«

Kakor iz težkih sanj so se deklici odprle trepalnice.

»Ah, papa, da bi bilo to res. — Ah, da bi res še ozdravela . . .«

Do kosti je stresel očeta mraz.

»Ne takih besedi, Pavlinca, ne takih besedi! . . .
Glej, kmalu bomo doma . . .«

Stopil je oče k oknu in je odgrnil zastor. Sun-
koma se je ustavil vlak. Izstopali so iz kupejev.

Bili so v domovini.

II.

Dom Janeza Mraka je stal na holmu nad dolino. Stara, polomljena bajta je bila to, par nemarno iztesanih debel in slame in kamenja. Streha je imela na vseh koncih in krajih obilo lukenj. Curkoma je lil v deževnih časih dež v izbo in v kuhinjo . . .

Toda Janez Mrak! Kako je mislil vse urediti, kako vse prenoviti in izboljšati!

Pet let je bilo od tega. Žena je umrla na jetiki. In takrat je sklenil on v svojem srcu:

»V Ameriko pojdem! Zlata in srebra si nagrebem in se povrnem bogat v domovino. In lepo bo . . . Lep dom bom imel.«

Sklenil je bil in je šel. S svojo mlado hčerko je šel.

In sedaj? . . . Vrnil se je domov, brez denarja, zakaj Amerika nima denarja za reveže . . . Vrhutega je pripeljal s seboj svojo Pavlinco, vso bolno in ubogo . . .

»Bog daj, da mi ostane vsaj hčerka pri življenju!« je molil natihem Janez Mrak.

III.

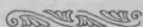
Spomladi je bilo; vsa narava je kipela od življenja in od moči. Lepo je bilo.

Pavlinca je sedela z očetom vred na klopici in je zrla v dolino. Solnce je sijalo nanjo. Z neba dol so lili svetli solnčni žarki.

»Zdrava bom, če bo šlo tako naprej,« je dejala Pavlinca očetu. »Kajti domovina je kakor zdravje. Spomladi mi solnce lahko pomaga.«

In bolna Pavlinca je res kmalu ozdravela . . . Domovina in pomlad jo je ozdravila.

Cvetinomiški.

Kaj mi pišejo moji prijatelji?

Pred mano leži precejšen kupček drobnih pisemc in dopisnic (razglednic). Skoro vsem se pozna, da jih je pisala drobna otroška roka. Saj otroke imam jaz najrajši, otroci pa mene. Koliko dobrega mi želi ob novem letu, ob velikonočnih praznikih ljubeznivo otroško srce! Kako se trudijo ti moji ljubljenci, da bi me zasuli s srečo!

Ali ste kaj radovedni, kaj mi pišejo naši mali in kaj mi žele?

— »Seveda smo radovedni.«

No dobro! Če ste radovedni, bom pa položil nekaj teh pisemc pred vas, pa jih sami lahko preberete.

Najprvo je tu moja nekdanja učenka Rezika. Tiho in mirno poslušajte, kaj mi piše:

»Spoštovani gospod! Voščim vam veselo novo leto. Da bi ga zdravi in veseli uživali še dolgo let!«

Rezika, kaj pa vendar misliš! Ali naj res prihodnje leto uživam kar več let? Ne vem, kakšna hrana bi bila to! Leta uživati: to bo za moj želodec malo prehudo. Pa z enim letom me hočeš več let preživljati? Vem, da ima naša Rezika blago srce, zato ji drage volje odpuščam, da se ji je voščilo malo skazilo.

Sedaj naj pa Viktor pokaže svojo modrost.

»Častiti gospod! Voščim Vam vesele božične praznike in srečno novo leto. Za veseli god Vam pa voščim, da bi bili še dolgo časa na zemlji, da bi dočakali mnogo sreče in da bi po smrti prišli v nebesa. Srčno Vas pozdravlja Vaš Viktor.«

Poglejte ga Viktorja, kako je radodaren! Saj sem vam pravil, da me hočejo kar zasuti s srečo. Viktor je že eden tistih. Malo bolj skopa je pa naša prijateljica Franica. Vošči mi vesel Božič in srečno novo leto. Potem pa pravi:

»Voščim Vam tudi par besedi za Vaš veseli god. Da bi ga še mnogo let zdravi, veseli in srečni obhajali!«

Ali jo vidite — skopost! Samo par besedi mi privošči. Pa še nebes ni zraven! Franica, Franica,

kaj pa vendar misliš! — No, naj Te pa zaenkrat jaz rešim iz te zadrege. Voščiš in želiš mi, da bi bil zdrav in srečen in vesel. Ali je pa zdravje in sreča in veselje doma na zemlji? Prav gotovo ne! Kje pa? Vendar šele tam gori v nebesih. In ker mi Franica vošči zdravje in srečo in veselje, mi obenem že vošči nebesa, kjer so te tri dobrote trajno doma. Tako. Zaenkrat sem Te rešil, Franica, drugo leto te pa ne bom več.

Kaj pa zopet to? Poslušajte no, kaj pravi Ivanka.

»Prav iz srca častitam k svojemu imedanu.«

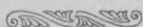
Komu pa, Ivanka? Pa vsaj ne sebi. Tako čudno zavijaš svoje voščilo, kakor bi meni pisala, sebi pa častitala. Ta bi bila lepa! No, pa nisem zato nič hud; samo s slovensko slovnico se moraš bolj sprijazniti. In pa črk ne smeš izpuščati.

Še Matevžu dajmo besedo:

»Vsem nam je težko, ker ste nas zapustili, posebno pa meni...«

Tako, Matevž, sedaj pa še tebi par besedi. Vidiš, na zemlji smo vsi popotniki, ki potujemo proti nebesom. Poizkusiva oba, da se tam gori dobiva, kjer ne bo več ločitve, kjer bova vedno skupaj. Pa ne samo Ti, tudi drugi moji prijatelji naj pridejo tja gor. Na svidenje!

J. E. Bogomil.

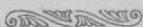

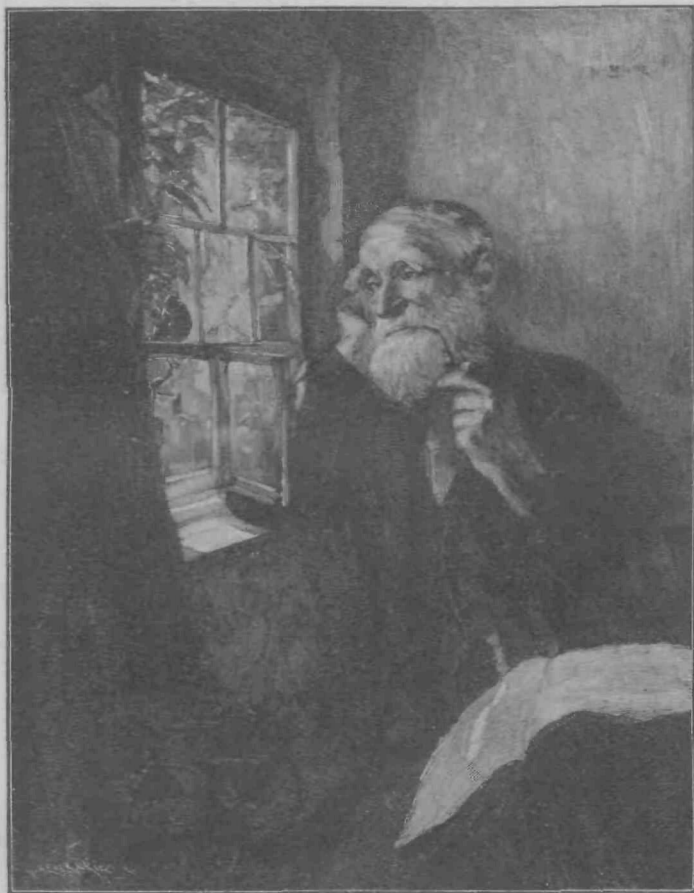
Kol.

Vrtnar je vsadil mlado drevesce in privezal šibko stebelce ob močan kol. To je bilo pa mlademu drevescu preveč, zato reče vrtnarju: »Odstrani mi te okove in ta kol, samo sem dovolj močno, da stojim.« Vrtnar se je ozrl na nebo in rekel: »Jutri ti ga odvzamem.«

Ko je drugo jutro vrtnar hotel odstraniti drevescu kol, je le-to vzdihnilo: »Nikar, moj vrtnar! Nocoj se mi je priljubilo.«

Posl. Aleksij Andrejev.

Pozdrav pomladi.

Pes in petelin.

Pes in petelin sta sklenila prijateljstvo, pa napravila skupno potovanje. Prehitela ju je nekoč noč. Zato gresta v gozd, in petelin zleze na drevo, pa se vsede med veje. Pes se pa vleže spodaj v votlino drevesa in zaspi.

Zjutraj se je začelo daniti, in jutranja zarja se je zasvetila izza gorâ. Petelin začne po svoji navadi glasno peti. Ko to sliši lisica, pride, da ga požre, in se ustavi pod drevesom. Reče petelinu: »O, ti si pač izvrstna žival in ljudem koristna. Pojdi dol, da zapojeva skupaj jutranjo pesem in se poveseliva!«

Toda petelin reče: »Pojdi, prijateljica, pod korenino drevesa in pokliči mojega vratarja!« Lisica ga gre klicat. Pes pa skoči vun in lisico raztrga.

Tommaso - Samo.

Jurčkova in Nacetova tatvina.

Kdo ne pozna Zaplotnikovega Jurčka in Neralovega Naceta, oba korenjaka naše tihe vasice? Saj sta si podobna kot groš grošu? Oba skuštrana in nepočesana, v oguljenih hlačah, ki leno visijo na eni naramnici, v zamazanih na komolcih navadno strganih srajcah, v telovnikih brez gumbov, v klobukih z luknjo na vrhu. In da nima mladi Zaplotnik skoraj rdečih las, bi ga niti jaz ne ločil cd njegovega tovariša, dasi sem mu skoraj sosed. To je torej fotografija naših dveh junakov.

Tudi kar se tiče njunega obrta in duševnih zmožnosti, sta si kaj podobna. Oba sedita v zadnji klopi četrtega razreda; če se ne ščipljeta in ne sujeta, lepo mirno ždita in dremljeta, in ko pozvoni vsem lenuhom priljubljeni šolski zvon, jo udereta domov, izženeta krave in gresta past v rovtice. To je njun obrt.

Dalje sta oba pretkana, navihana in poredna. Da bolj ustrezata svoji nikdar siti lenobi, ne paseta vsak po svojem, ampak lepo v »španoviji« enkrat v Neralovi rovtici, — in ker ima Zaplotnik štiri krave, Neral pa le dve, — dvakrat v Zaplotnikovi. Tako sta oba zadovoljna.

Da pa ni na paši tako dolgčas, sta si sezidala veliko peč in v nji pečeta krompir, repo ali koruzne štorže — da pa se pozna nedelja od navadnih dni, potegneta tu in tam že med tednom iz gnezda lepo bele jajčke in jih shranita za nedeljo. »Tri jajčke mora prinesiti vsak vsako nedeljo,« tako sta se zmenila in to tudi držita. Da se mati včasih čudijo, kako to, da kokoši ne nesejo, kot bi morale, za to se ne zmenita dosti naša junaka. Tudi to ju ne vznemirja preveč, da se tudi staršem ne sme krasti, da je greh in ni prav. No, ko je izginil prvi jajček iz gnezda v žep, je pač bilo srce nemirno, in vest se je oglašala in prosila, drugič ni bilo srce nič več tako nemirno, tretjič, četrtič še manj, in sedaj gresta pobirati jajca po gnezdih, kot bi izvrševala najvsakdanější in najpotrebnejši posel. Oj ti nesrečna slaba navada!

* * *

Lepa nedelja je bila, da malo takih. Naša junaka sta izgnala krave in šla past. Jurček je pustil, da so se krave malo pasle ob kravjih ulicah koncem vasi, in pričakoval Naceta, da sta lahko skupaj šla. Prvo vprašanje, ko pritira Neral kravici, je seveda bilo: »Ali imaš?« »Seveda imam! — Kaj pa ti?« »Tudi! — Naši materi se tako čudno zdi, zakaj kokoši tako malo nesejo.«

»Kaj misliš, da naši ne? Saj človek ne ukrade rad, a na paši je tudi hudo lačen biti,« je rekel Neral samoljubno, da bi potolažil vest, ki se je narahlo oglasila. »Pa kaj bi se to menila! Raje se pogovoriva, kako jih bova spekla,« je svetoval dalje.

In že sta se veselila tečne malice, že sta videla, kako se pečejo jajčki, zaviti v plast mokre ilovice, in pognala sta hitreje, da bi čim prej prišel zaželeni trenutek.

»Danes pojdiva kar v naše past, čeprav bi morala v vaše. Je dosti bliže in tudi peč je v našem večja kot v vašem, tudi je naš pašnik trdneje ograjen kot vaš,« je pripomnil Zaplotnik, in tudi Neral je bil zadovoljen z opombo.

Odprla sta vrnilo Zaplotnikovega pašnika, se gnala krave noter, zapahnila zopet vrnilo in stekla k pečici sredi rovtice. Nalahno sta izvlekla jajčke in kos kruha ter položila v senco košatega leskovega grma, in šla vsaksebi po drv. Kmalu se je kadilo iznad pečice. Tako lepo se je vil beli dim v tankih vijugah v ta lepi nedeljski popoldan, da bi bil človek legel in ga zasledoval z očmi, dokler se ne razgubi in izgine kakor lepa misel. A dečka nista opazovala dima, brskala sta in drezala v ogenj z lesenim ražnjem, da bi čim prej pogorela drva in se naredila žrjavica, tista rdeča, ki se smeje kot škrateljček, in da bi položila svoje kosilo, da se speče.

Ko tako sedita, nič hudega sluteč, se priplazi Zaplotnikova čuha h košatemu leskovemu grmu, obira listje in gleda naša dva kuharja.

»Sedaj bo pa že dobro,« reče Jurček, »pojdi in prinesi jajčke.«

Nace vstane, »joj, čuha je pri grmu,« pograbi brezovko, da bi brž zavrnil kravo, ki bi lahko prekrizala s svojo nerodno nogo ves njun lepi načrt.

Pa nesreča nikdar ne miruje. Čuha se je obrnila tako nerodno, da je z zadnjo nogo stopila ravno na jajce in to je potočilo debelo rumeno solzo po zeleni travi. »Tristo pipcev, ga je!« je vzkliknil in potekel, da je še lahko priložil čuhi par gorkih po črnem plečetu.

»Kaj pa tepeš našo kravo,« je skočil pokonci Zaplotnik. — »Kaj bi je ne? Jajce je strla!«

In kot bi trenil, sta stala oba pri ponesrečenem jajcu.

»Čegavo je bilo to jajce? Moje ne, tvoje je bilo,« je povzel Jurček.

»Ni res, tvoje je bilo! Naše kokoši nesejo lepo bela jajca, to je imelo pa rjavo lupino. Tvoje je bilo, Jurček!«

»Lažeš! Jaz sem prinesel prav belo! Vzel sem ga iz tistega gnezda, kjer nese čopka. In naša čopka nese prav bele jajčke. Tvoje je bilo!«

»Bom pač bolj vedel kot ti, da sem jaz prinesel belega. Glej, tista dva rjava si tudi ti prinesel. Sicer ga je pa strla vaša krava, ti ga moraš potrpeti!«

»Naj ga stere naša krava! Ti pa na našem paseš! Rad bi me goljufal, pa me ne boš. Tvoje je bilo jajce, pa je!«

Tako sta se prepirala naša možakarja, in vedno ostrejši so postajali njuni pogledi in vedno hujše besede, dokler ni pograbil Zaplotnik jajca in ga treščil tovarišu v glavo. Isto je storil tudi Neral in tako so bila pobita vsa jajca na trmoglavih glavah in po belih nedeljskih srajcah se je poznal rumeni sled solza, ki so jih pretakali nedolžni jajčki.

Konec prepira je bil, da sta se nasprotnika še hudo stepla, zlasala in opraskala in da je moral Nace zapustiti s svojimi kravami Zaplotnikov pašnik in iti na svojega.

Ko sta bila ločena, sta premišljevala veliko nesrečo te lepe nedelje, se potihem hudovala drug na drugega in tudi nase, sušila si onečedene srajce in glasno pela, da bi pokazala drug drugemu, da tudi lahko živita drug brez drugega. Pa ta pesem ni prihajala od srca. Rajši bi bila skupaj pasla, skupaj jedla jajčke in se skupaj smejala, kakor da mora vsak sam zase peti, da si s tem preganja čas in podraži skreganega tovariša.

* * *

Solnce je zahajalo počasi, kakor bi se težko ločilo od tega lepega nedeljskega dne, ali kakor bi hotelo še malo ponačajati s svojimi nagajivimi žarki našima žalostnima junakoma.

Pognala sta domov, seveda ločeno drug od drugega sta gnala vsak svoje kravice, in z njima je šel strah, kaj bo doma. Srajci sta se sicer za silo posušili, a ostala je na njih rumena skorja kakor pečat tatvine, in Jurček je stari čadi, ki je šla

vedno zadnja, kot bi nadzorovala ostale tri tovarišice, večkrat priložil gorko z brezovko, da je stisnila rep in pospešila stari korak.

Pa kaj bi pravil na dolgo. Prebrisan mladi čitatelj bo že sam uganil, da sta materi obeh dolgo-prstnežev takoj ujeli dihurja, ki sta pobirala bele jajčke, in da sta naša junaka dobila vsak svoje plačilo, da jima je prešlo veselje, stikati po gnezdih. In vem, da bo deca rekla, če bo brala to povestico, »prav se jima je godilo,« da pa bo tudi priznala hvalo obema, ker sta se poboljšala.

Bogumil Gorenjko.

Pesem.

Pesem vesela
naj zadoni,
srce in glavo
nam razvedri.

Poje otožno,
kadar od nas
kruto preganja
zimski jo mraz.

Kdo bi ne peval
rádosti vnet,
dokler mladosti
klije mu cvet.

Bistri studenček
ljubko šumljá:
spev ta njegov je
o sreči svetá.

Ptička veselo
v grmu žgoli,
kadar mladiče
skrbno goji.

Matí ob zibki
poje lepo —
dete se smeje,
gleda v nebo . . .

Petje nedolžno
bodi naš slaj,
v sreči, nesreči
nudi nam raj.

Fr. Ločniškar.

Pomladančica.

Jos. Cimperman.

Andante

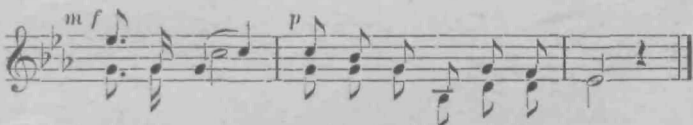
A. D.

1. Po-mlad	pri - šla	je pre - mi - la
2. Cvet-je	no - vo	je po - gna - la
3. Naj na	u - ho	bra-tom bi - je

1. in ra - do - sti	od - kle - ni - la;	vse kar di - ha
2. spet do - ma - ča	li - pa za - la,	in z di - še - če -
3. glas preslad - ke	me - lo - di - je,	da se ven - dar

1. in ži - vi,	se živ - lje - nja ve - se - li.
2. ga vr - ha	pe - sem va - bi slav - če - va.
3. pre - bu - de,	si o - gre - je - jo sr - ce.

Kadar sami smo doma ...

Kadar sami smo doma
— ej, kako je to veselo!
Minka skače, Ivo poje,
Zofka smeje se brez kraja,

Francek pleše ringa-raja,
vsak zabava se po svoje,
kadar sami smo doma ...

Gnjevoš.

Kratkočasnica.

Še tete je treba! V neki družini je bilo zelo veliko dela. Mala Anica je gledala skoz okno. Kar zagleda teto in vzklikne: »Mama, teta pridejo!« — »No,« odvrne mati, »ravno te nam zdaj še manjka.« Ko teta vstopi, vidi, da so nekako v zadregi, zato se opravičuje: »Zdi se mi, da danes nisem prišla prilično, da sem vam nadležna.« — »O ne, teta!« hiti Anica, »mama so že rekli, da ravno vas še manjka!«

Rešitev naloge št. 3,

S				A
l	a	b	a	n
o				g
m	o	r	j	e
š				l
e	d	i	n	i
k				k

Prav so rešili: Avberšek Matilda, Cajhen Ljudmila, Cenjcely Angela, Jazbinšek Pavla, Jošt Zlata, Korošec Karolina, Kosi Arela, Kroflič Marija, Lipovšek Antonija, Rebek Cirila, Rebov Marija, Salmič Ana, Seručar Marija, Streučan Helena, učenke IV. razr. pri čč. šolskih sestrah v Celju; Berlec Martin, Zupanc Šimen, Bohinc Jožef, Fabian Anton, Justin Pavel, Tomc Janez, Preklet J., Grašek J., učenci IV. razr. v Kamniku.*

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 3.

Položi mazinec ene roke na kamen in vzdigni oboje z drugo roko.

Prav so odgovorili: Osredkar Ciril, Ogrin Anton, Mele Franc, Sedej Karel, Bradeško Marija, Ogrin Ivana, Mavsar Jera, učenci in učenke v Ligojni pri Vrhniki.

* Pri rešitvi naloge iz 1. številka so pomotoma izostala imena tehle učenek IV. razr. pri čast. šolskih sestrah v Celju; Cajhen Ljudmila, Cencelj Angela, Gaber Jožefa, Hribovšek Franja, Jazbinšek Pavla, Jezernik Ana, Jošt Zlata, Kosi Arela, Kroflič Mar., Krnšič Ang., Lipovšek Ant., Rebek Cirilka, Salmič Ana, Sevučar Mar., Strenčan Hel., Šarlah Jos., Štampe Mar., Štifter Ana, Ulipi Fer., Avberšek Matilda.